

H.C. Andersen - Eventyr 018: Svinedrengen. (1842) Originalversion. Bemærk: der er indsat blanklinjer undervejs, markeret med tegnet - for at linjerne i de to kolonner kan matche. Linje-forskubbelser kan, beklageligvis, opstå alligevel pga. konverterings-divergens; læsning 'på tværs' bør dog være muligt.	H.C. Andersen - Eventyr 018: Svinedrengen (1842) Sprogjusteret version ved Ivan Hansen (2015/2019) © blå tekst = ord ændret i forhold til originalen. (Justering ifølge 1948-sprogreformen er ikke farvemarkeret) Bemærk: der er indsat blanklinjer undervejs, markeret med tegnet - for at linjerne i de to kolonner kan matche. Linje-forskubbelser kan beklageligvis opstå alligevel pga. konverterings-divergens; læsning 'på tværs' bør dog være muligt.
Der var engang en fattig Prinds; han havde et Kongerige, der var ganske lille, men det var da altid stort nok til at gifte sig paa, og gifte sig det vilde han. Nu var det jo rigtignok noget kjækt af ham, at han turde sige til Keiserens Datter: "vil Du ha' mig?" men det turde han nok, for hans Navn var vidt og bredt berømt, der vare hundrede Prindsesser, som vilde have sagt Tak til, men see om hun gjorde det. Nu skulle vi høre: - Paa Prindsens Faders Grav voxte der et Rosentræ, o saadant et deiligt Rosentræ; det bar kun hvert femte Aar Blomst, og det kun een eneste, men det var en Rose, der duftede saa sødt, at man ved at lugte til den glemte alle sine Sorger og Bekymringer, og saa havde han en Nattergal, der kunde synge, som om alle deilige Melodier sad i dens lille Strube. Den Rose og den Nattergal skulde Prindsessen have; og derfor kom de begge to i store Sølv-Foderaler og bleve saa sendte til hende. Keiseren lod dem bære foran sig ind i den store Sal, hvor Prindsessen gik og legede "komme Fremmede", med sine Hofdamer; og da hun saa de store Foderaler med Presenterne i, klappede hun i Hænderne af Glæde. "Bare det var en lille Missekat!" sagde hun, - men saa kom Rosentræet frem med den deilige	Der var engang en fattig prins. Han havde et kongerige, der var ganske lille, men det var da altid stort nok til at gifte sig på, og gifte sig det ville han. Nu var det jo rigtignok noget kækt af ham, at han turde sige til kejserens datter: "Vil du ha' mig?" Men det turde han godt, for hans navn var berømt vidt og bredt. Der var hundrede prinsesser, som ville have sagt tak til det tilbud, men se om hun gjorde det? Nu skulle vi høre: - På prinsens fars grav voksede der et rosentræ, o sådant et dejligt rosentræ. Det bar kun blomst hvert femte år, og det kun en eneste, men det var en rose, der duftede så sødt, at man ved at lugte til den glemte alle sine sorger og bekymringer. Og så havde prinsen en nattergal, der kunne synge, som om alle dejlige melodier sad i dens lille strube. Den rose og den nattergal skulle prinsessen have, og derfor kom de begge to i store sølv-æsker og blev så sendt til hende. - Kejseren lod dem bære foran sig ind i den store sal, hvor prinsessen gik og legede "komme fremmede" med sine hofdamer, og da hun så de store sølvæsker med gaverne i, klappede hun i hænderne af glæde. "Bare det var en lille missekat!" sagde hun, - men så kom rosentræet frem med den dejlige

Rose. "Nei, hvor er den nydelig gjort!" sagde alle Hofdamerne. "Den er mere end nydelig!" sagde Keiseren, "den er pæn!" Men Prindsessen følte paa den og saa var hun færdig at græde. "Fy Papa!" sagde hun, "den er ikke kunstig, den er virkelig!" "Fy!" sagde alle Hoffolkene, "den er virkelig!" - "Lad os nu først see, hvad der er i det andet Federal, før vi blive vrede!" meente Keiseren, og saa kom Nattergalen frem; den sang da saa deiligt, at man ligestrax ikke kunde sige noget ondt mod den. "Superbe! charmant!" sagde Hofdamerne, for de snakkede allesammen fransk, den ene værre, end den anden. "Hvor den Fugl minder mig om salig Keiserindens Spilledaase," sagde en gammel Cavaleer; "ak ja! det er ganske den samme Tone, det samme Foredrag!" - "Ja!" sagde Keiseren, og saa græd han, som et lille Barn. "Jeg skulde dog ikke troe, den er virkelig!" sagde Prindsessen. "Jo, det er en virkelig Fugl!" sagde de, som havde bragt den. "Ja lad saa den Fugl flyve," sagde Prindsessen, og hun vilde paa ingen Maade tillade, at Prindsen kom. Men han lod sig ikke forknytte; han smurte sig i Ansigtet med Bruunt og Sort, trykkede Kasketten ned om Hovedet og bankede paa. "God Dag, Keiser!" sagde han, "kunde jeg ikke komme i Tjeneste her paa Slottet." "Jo nok!" sagde Keiseren, "jeg trænger til een, som kan passe Svinene! for dem har vi mange af!" Og saa blev Prindsen ansat, som keiserlig Svinedreng. Han fik et daarligt lille Kammer nede ved Svinestien og her maatte han blive; men hele Dagen sad han og arbeidede, og da det var Aften, havde han gjort en nydelig lille Gryde, rundt om paa den var der Bjælder og saa snart Gryden kogte, saa ringede de saa deiligt og spillede den gamle Melodie:	rose. "Nej, hvor er den nydelig lavet!" sagde alle hofdamerne. "Den er mere end nydelig!" sagde kejseren, "den er pæn!" Men prinsessen følte på den og så var hun ved at græde. "Fy, Papa!" sagde hun, "— den er jo ikke kunstig, den er virkelig!" "Fy!" sagde alle hoffolkene, "— den er virkelig!" "Lad os nu først se, hvad der er i den anden sølvæske, før vi bliver vrede!" mente kejseren, og så kom nattergalen frem. Den sang da så dejligt, at man ikke straks kunne sige noget ondt om den. "Superbe! Charmant!" sagde hofdamerne, for de snakkede allesammen fransk, den ene værre end den anden. "Hvor den fugl minder mig om salig kejserindens særlige spilledåse," sagde en gammel kavaler. "Ak ja! det er fuldstændig den samme melodi, det samme musikalske foredrag!" "Ja!" sagde kejseren, og så græd han, som et lille barn. "Jeg vil dog ikke tro på, at det er en rigtig fugl!" sagde prinsessen. "Jo, det er en virkelig fugl!" sagde de, som havde bragt den. "Ja, men lad så den fugl flyve," sagde prinsessen, og hun ville på ingen måde tillade, at prinsen kom. Men han lod sig ikke standse. Han smurte sig i ansigtet med brunt og sort, trykkede kasketten ned om hovedet og bankede på. "Goddag, kejser!" sagde han, "kunne jeg ikke komme i tjeneste her på slottet?" "Jo, nok!" sagde kejseren, "jeg trænger til en, som kan passe svinene! For dem har vi mange af!" Og så blev prinsen ansat, som kejserlig svinedreng. Han fik et dårligt lille kammer nede ved svinestien og her måtte han blive, men hele dagen sad han og arbejdede, og da det var aften, havde han lavet en nydelig lille gryde. Rundt om på den var der bjælder og så snart gryden kogte, så ringede de så dejligt og spillede den gamle melodi:
---	---

"Ach, Du lieber Augustin
Alles ist væk, væk, væk!"

men det Allerkunstigste var dog, at naar man holdt Fingeren ind i Dampen fra Gryden, saa kunde man strax lugte hvad Mad der blev lavet i hver Skorsteen, der var i Byen; see, det var rigtignok noget andet end den Rose.

Nu kom Prindsessen spadserende med alle sine Hofdamer, og da hun hørte Melodien blev hun staaende og saa saa fornøjet ud; for hun kunde ogsaa spille "Ach, Du lieber Augustin," det var den eneste hun kunde, men den spillede hun med een Finger.

"Det er jo den jeg kan!" sagde hun, "saa maa det være en dannet Svinedreng! hør! gaae ned og spørg ham, hvad det Instrument koster!"

Og saa maatte een af Hofdamerne løbe ind, men hun tog Klods-Skoe paa. -

"Hvad vil Du have for den Gryde?" sagde Hofdamen.

"Jeg vil have ti Kys af Prindsessen!" sagde Svinedrengen.

"Gud bevar' os!" sagde Hofdamen.

"Ja, det kan ikke være mindre!" svarede Svinedrengen.

"Han er jo uartig!" sagde Prindsessen, og saa gik hun, - men da hun havde gaaet et lille Stykke saa klang Bjælderne saa deiligt:

"Ach, Du lieber Augustin,
Alles ist væk, væk, væk!"

"Hør," sagde Prindsessen, "spørg ham, om han vil have ti Kys af mine Hofdamer!"

"Nei Tak!" sagde Svinedrengen, "ti Kys af Prindsessen, eller jeg beholder Gryden."

"Hvor det er noget kjedeligt noget!" sagde Prindsessen, "men saa maae I staae for mig, at Ingen faaer det at see!"

Og Hofdamerne stillede sig op for hende, og saa bredte de deres Kjoler ud, og saa fik Svinedrengen de ti Kys og hun fik Gryden.

Naa, der blev en Fornøjelse! hele Aftenen og hele Dagen maatte Gryden koge; der var ikke een Skorsteen i hele Byen, uden de vidste hvad der blev kogt der, baade hos Kammerherren og hos Skomageren. Hofdamerne dandsede og

*"Ach, du lieber Augustin
Alles ist væk, væk, væk!"*

Men det allermest kunstfærdige var dog, at når man holdt fingeren ind i dampen fra gryden, så kunne man straks lugte hvad mad der blev lavet i hver skorsten, der var i byen. Se, det var rigtignok noget andet end den rose!

Nu kom prinsessen spadserende med alle sine hofdamer, og da hun hørte melodien blev hun stående og så så fornøjet ud. For hun kunne også spille "*Ach, du lieber Augustin*", det var den eneste hun kunne, men den spillede hun kun med én finger.

"Det er jo dén jeg kan!" sagde hun, "så må det være en dannet svinedreng! Hør! Gå ned og spørg ham, hvad det instrument koster!"

Og så måtte en af hofdamerne løbe derned, men først tog hun træsko på. -

"Hvad vil du have for den gryde?" sagde hofdamen.

"Jeg vil have ti kys af prinsessen!" sagde svinedrengen.

"Gud bevar's!" sagde hofdamen.

"Ja, det kan ikke være mindre!" svarede svinedrengen.

"Han er jo uartig!" sagde prinsessen, og så gik hun. Men da hun havde gået et lille stykke så klang bjælderne så dejligt:

*"Ach, du lieber Augustin,
Alles ist væk, væk, væk!"*

"Hør," sagde prinsessen, "spørg ham, om han vil have ti kys af mine hofdamer!"

"Nej, tak!" sagde svinedrengen, "ti kys af prinsessen, eller jeg beholder gryden."

"Hvor er det dog noget kedeligt noget!" sagde prinsessen, "men så må I stå for mig, så ingen får det at se!"

Og hofdamerne stillede sig op foran hende, og så bredte de deres kjoler ud, og så fik svinedrengen de ti kys og hun fik gryden.

Nå, der blev nu stor fornøjelse! Hele aftenen og hele dagen måtte gryden koge. Der var ikke en skorsten i hele byen, hvor de ikke vidste hvad der blev kogt der, både hos kammerherren og hos skomageren. Hofdamerne dansede og

klappede i Hænderne.

"Vi veed hvem der skal have sød Suppe og Pandekage! vi veed hvem der skal have Grød og Karbonade! hvor det er interessant!"

"Ja, men hold reen Mund, for jeg er Keiserens Datter!"

"Gud bevar' os!" sagde de Allesammen!

Svinedrengen, det vil sige Prindsen, men de vidste jo ikke andet, end at han var en virkelig Svinedreng, lod ikke Dagen gaae hen uden at han bestilte noget, og saa gjorde han en Skralde, naar man svingede den rundt, klang alle de Valse og Hopsaer, man kjendte fra Verdens Skabelse.

"Men det er superb!" sagde Prindsessen, i det hun gik forbi, "jeg har aldrig hørt en deiligere Composition! hør! gaae ind og spørg ham, hvad det Instrument koster: men jeg kysser ikke!"

"Han vil have hundrede Kys af Prindsessen!" sagde Hofdamen, som havde været inde at spørge.

-

"Jeg troer han er gal!" sagde Prindsessen, og saa gik hun; men da hun havde gaaet et lille Stykke, saa blev hun staaende.

"Man maa opmuntre Kunsten!" sagde hun, "Jeg er Keiserens Datter! Siig ham, han skal faae ti Kys ligesom igaar, Resten kan han tage hos mine Hofdamer!"

"Ja, men vi ville saa nødig!" sagde Hofdamerne.

"Det er Snak!" sagde Prindsessen, "og naar jeg kan kysse ham, saa kan I ogsaa! husk paa, jeg giver Eder Kost og Løn!" og saa maatte Hofdamen ind til ham igjen.

"Hundrede Kys af Prindsessen," sagde han, "eller hver beholder sit!"

"Staae for!!!" sagde hun, og saa stillede alle Hofdamerne sig for og han kyssede da.

"Hvad kan det dog være for et Opløb dernede ved Svinestien!" sagde Keiseren, der var traadt ud paa Altanen; han gned sine Øjne og satte Brillerne paa. "Det er jo Hofdamerne, der ere paa Spil! jeg maa nok ned til dem!" - og saa trak han sine Tøfler op bag i, for det var Skoe, som han havde traadt ned.

Hille den! hvor han skyndte sig!

Saasnart han kom ned i Gaarden, gik han ganske sagte, og Hofdamerne havde saameget at

klappede i hænderne.

"Vi véd hvem der skal have sødsuppe og pandekager! Vi véd hvem der skal have grød og karbonader! Hvor er det interessant!"

"Ja, men hold jeres mund lukket, for jeg er kejserens datter!"

"Gud bevar's!" sagde de allesamme!

Svinedrengen, det vil sige prinsen - men de vidste jo ikke andet, end at han var en virkelig svinedreng - lod ikke dagen gå hen uden at han lavede noget, og nu lavede han en skralde. Når man svingede den rundt, klang alle de valse-melodier og hopsa-sange, man havde kendt lige siden verdens skabelse.

"Men det er jo superb!" sagde prinsessen, da hun gik forbi. "Jeg har aldrig hørt en dejligere komposition! Hør! Gå ind og spørg ham, hvad det instrument koster. Men jeg kysser ikke!"

"Han vil have hundrede kys af prinsessen!" sagde hofdamen, som havde været inde at spørge.

"Jeg tror han er gal!" sagde prinsessen, og så gik hun. Men da hun havde gået et lille stykke, så blev hun stående.

"Man må opmuntre kunsten!" sagde hun. "Og jeg er kejserens datter! Sig ham, han skal få ti kys ligesom i går, resten kan han tage hos mine hofdamer!"

"Ja, men vi vil så nødig!" sagde hofdamerne.

-

"Det er noget snak!" sagde prinsessen, "og når jeg kan kysse ham, så kan I også! Husk på, jeg giver jer kost og løn!" Og så måtte hofdamen ind til ham igen.

"Hundrede kys af prinsessen," sagde han, "eller hver beholder sit!"

"Stå for!!!" sagde hun, og så stillede alle hofdamerne sig for og han kyssede da!

"Hvad kan det dog være for et opløb dernede ved svinestien?" sagde kejseren, der var trådt ud på altanen. Han gned sine øjne og satte brillerne på. "Det er jo hofdamerne, der er på spil! Jeg må nok ned til dem!" - og så trak han sine tøfler op bag i, for det var egentlig sko, som han havde trådt ned i hælen.

Hille den! hvor han skyndte sig!

Så snart han kom ned i gården, gik han ganske stille, og hofdamerne havde så meget at gøre

gjøre med at tælle Kyssene, for at det kunde gaae ærligt til, at de slet ikke mærkede Keiseren. Han reiste sig paa Tærne. "Hvad for noget!" sagde han, da han saae de kyssedes, og saa slog han dem i Hovedet med sin Tøffel, lige i det Svinedrengen fik det sex og fiirsindstyvende Kys. "Heraus!" sagde Keiseren, for han var vred, og baade Prindsessen og Svinedrengen bleve satte uden for hans Keiserrige. Der stod hun nu og græd, Svinedrengen skjændte og Regnen skyllede ned. "Ak, jeg elendige Menneske!" sagde Prindsessen, "havde jeg dog taget den deilige Prinds! ak, hvor jeg er ulykkelig!" Og Svinedrengen gik bag ved et Træ, tørrede det Sorte og Brune af sit Ansigt, kastede de stygge Klæder og traadte nu frem i sin Prindsedragt, saa deilig, at Prindsessen maatte neie ved det. "Jeg er kommet til at foragte Dig, Du!" sagde han. "Du vilde ikke have en ærlig Prinds! Du forstod Dig ikke paa Rosen og Nattergalen, men Svinedrengen kunde du kysse for et Spilleværk! nu kan du have det saa godt!" - Og saa gik han ind i sit Kongerige og lukkede Døren i for hende, saa kunde hun rigtignok synge: "Ach, Du lieber Augustin, Alles ist væk, væk, væk!"	med at tælle kyssene, for at det kunne gå ærligt til, at de slet ikke mærkede kejseren. Han rejste sig på tærne. "<i>Hvad for noget!</i>" sagde han, da han så de kyssedes, og så slog han dem i hovedet med sin tøffel, lige da svinedrengen fik det seks og firsinds-tyvende kys. "<i>Heraus!</i>" sagde kejseren, for han var vred, og både prinsessen og svinedrengen blev sat uden for hans kejserrige. - Der stod hun nu og græd, svinedrengen skændte og regnen skyllede ned. "Ak, jeg elendige menneske!" sagde prinsessen, "havde jeg dog bare taget den dejlige prins! Ak, hvor jeg er ulykkelig!" Og svinedrengen gik bag ved et træ, tørrede det sorte og brune af sit ansigt, kastede det stygge tøj væk og trådte nu frem i sin prinsedragt, så dejlig, at prinsessen måtte neje ved det. "Jeg er kommet til at foragte dig, du!" sagde han. "Du ville ikke have en ærlig prins, og du forstod dig ikke på rosen og nattergalen. Men svinedrengen kunne du kysse for et spilleværk! Nu kan du have det så godt!" - Og så gik han ind i sit kongerige og lukkede døren i for næsen af hende. Nu kunne hun rigtignok synge: <i>"Ach, du lieber Augustin, Alles ist væk, væk, væk!"</i>
Originalteksten, bragt her mhp. sammenligning med ændringerne i 2019-versionen, er fra Det Kongelige Biblioteks HCA online-arkiv (efter DSL-udgaven 1963-1967). Der kan være enkelte 'digitale fejl' i disse ældre online-originaler. Link: http://wayback-01.kb.dk/wayback/20101103141246/http://www2.kb.dk/elib/lit/dan/andersen/eventyr.dsl/index.htm	Sprogjusteret version ved Ivan Hansen (2015/2019) ©